

Vergaderjaar 1988–1989 Nr. 190a Herdruk

- 20 595** **Herziening van de belastingheffing naar aanleiding van de voorstellen van de commissie tot vereenvoudiging van de loonbelasting en de inkomstenbelasting (Wet vereenvoudiging tariefstructuur en aftrekposten in de loon- en inkomstenbelasting)**
- 20 625** **Financiering van de volksverzekering (Wet financiering volksverzekeringen)**
- 20 657** **Verplichte toekenning van een toeslag voor de overheveling van opslagpremies (Wet overhevelingstoelage opslagpremies)**
- 20 855** **Aanpassing van een aantal sociale zekerheidswetten en van enige andere wetten, alsmede het stellen van regels voor de toepassing van die wetten naar aanleiding van de voorstellen van de commissie tot vereenvoudiging van de loonbelasting en inkomstenbelasting (Wet aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremies)**
- 20 873** **Inwerkingtreding van de Wet vereenvoudiging tariefstructuur en aftrekposten in de loon- en inkomstenbelasting en in aanvulling op die wet wijzigingen van de loonbelasting en de inkomstenbelasting inzake vaststelling van het tarief en beperking van de aftrekbaarheid van gemengde kosten (Wet invoering en aanvulling van de vereenvoudiging van de tariefstructuur in de loon- en inkomstenbelasting en wijziging van de regeling betreffende aftrekposten)**
- 20 874** **Wijziging van de inkomstenbelasting en de vennootschapsbelasting (beperking van de aftrekbaarheid van gemengde kosten in de winstsfeer)**

NADERE MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 31 maart 1989

I. ALGEMEEN

Algemene opmerkingen betreffende het gehele complex van wetsvoorstellen

Wij hebben met genoegen geconstateerd dat de leden van de C.D.A.-fractie in grote lijnen instemmen met de uiteenzettingen in de memorie van antwoord. Op de door deze leden genoemde punten aftrekbare kosten en dividendbelasting gaan wij hierna nog in.

Het door ons gestelde in de memorie van antwoord wat de ingangsdatum van enige onderdelen betreft, dit in antwoord op een vraag van

deze leden, heeft niet de intentie de Eerste Kamer het recht op vragen te betwisten. Geconstateerd wordt slechts dat bij een latere ingangsdatum het bereikte budgettaire evenwicht in de WIR/Vpb/AKW-operatie zou worden verstoord.

Vereenvoudiging of vermindering

De leden van de V.V.D.-fractie zijn, ook na de memorie van antwoord, er niet van overtuigd dat de wetsvoorstellen Oort-II en Oort-III in kwalitatief opzicht een bijdrage leveren aan de vereenvoudiging. Tevens merken deze leden op dat vereenvoudigen een kwalitatief begrip betreft versus verminderen dat kwantitatief van aard is. Wij zijn ons dit onderscheid terdege bewust. Het neemt echter niet weg dat het resultaat van kwantitatieve beperkingen van groot belang kan zijn voor de eenvoud van het totale stelsel. Zo gezien kan het effect van een kwantitatief begrip als verminderen worden aangeduid met een kwalitatief begrip als vereenvoudigen.

Zoals wij in de inleiding van de memorie van antwoord op wetsvoorstel 20 595 reeds opmerkten beseffen wij dat de positieve kanten van de wetsvoorstellen niet op alle onderdelen onverkort tot uitdrukking komen. Toch menen wij dat ook aan de voorgestelde beperking van de aftrekbaarheid van kosten aspecten van doorzichtigheid en vermindering van fraude verbonden zijn. De voorstellen in onderlinge samenhang bezien rechtvaardigen naar onze mening de conclusie dat sprake is van een evenwichtig pakket maatregelen waarmede een goede fundering wordt gelegd voor de ontwikkelingen op het terrein van de belasting- en premieheffing in de jaren negentig.

Inkomenseffecten

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de V.V.D.-fractie of de voorgestelde tariefstructuur wel de juiste is nu geconstateerd wordt dat de inkomensgroepen tussen f 60 000 en f 120 000 ten gevolge van de asymmetrische verdeling van het gebruik van aftrekposten een negatief effect zullen ondervinden, merken wij op dat wij de gemaakte keuze wat betreft de tariefstructuur niet onjuist achten. Het voorgestelde tarief is de uitkomst van een zorgvuldige afweging waarbij, zoals in de memorie van antwoord (kamerstukken II, 1989-1990, 20 873, nr. 5) reeds is uiteengezet, vele factoren een rol hebben gespeeld. Het complex van factoren in ogenschouw nemende is de thans voorliggende tariefstructuur een aanvaardbare te noemen. Wat betreft de negatieve inkomenseffecten voor de genoemde inkomensgroepen is wellicht sprake van een misverstand. De effecten zoals weergegeven in bijlage 4 bij de memorie van toelichting bij Oort-II, waarop deze leden zich lijken te baseren, geven geen inzicht in de verdeling van aftrekposten over de inkomensgroepen. Dit inzicht wordt wel geboden in tabel 4.1 van genoemde memorie van toelichting. Daar blijkt de asymmetrie dan ook. De macro-verschuivingen die voor de groepen als geheel een positief effect te zien geven, laten onverlet dat op microniveau negatieve effecten mogelijk zijn zoals blijkt uit bijlage 4 van de memorie van toelichting bij Oort-II. Met name die belastingplichtigen die geen aftrekposten hebben waarin beperkingen worden aangebracht en die thans het meest te lijden hebben van de hoge tarieven zullen een verlichting ondervinden.

Wetsvoorstel 20 595

Wat betreft de zogenoemde kleine zelfstandigen heeft onze argumentatie de leden van de C.D.A.-fractie niet overtuigd. Wij hebben kennis genomen van de intentie van deze leden om op dit onderwerp terug te

komen bij de mondelinge behandeling. Wellicht ten overvloede willen wij deze leden wijzen op de brief aan de Tweede Kamer (kamerstukken II, 1989-1990, 20 595, nr. 41) waarin nader is ingegaan op de positie van de zelfstandigen in het algemeen. Daar blijkt dat de groep zelfstandigen er ten gevolge van de operatie-Oort in totaal circa 500 mln op vooruit gaat. Bij de beoordeling van negatieve effecten die bij lage inkomens voorkomen, moet rekening worden gehouden met het feit dat dit ten gevolge van de normale inkomensschommelingen bij zelfstandigen vaak incidenteel lage inkomens betreft.

De leden van de C.D.A.-fractie, die instemmen met onze opmerkingen in de memorie van antwoord over structuur en verzekeringskarakter van de volksverzekeringen, kunnen niet inzien waarom het onderscheid tussen belasting en premies niet op de jaaropgaaf kan worden aangebracht. Anders dan deze leden menen wij ook op dit punt op een zorgvuldige en verantwoorde wijze een evenwicht te hebben gezocht tussen enerzijds het tot uitdrukking brengen van het zelfstandige karakter van belasting- en premieheffing en anderzijds het betrachten van een zo groot mogelijke efficiency bij de technische verwerking van beide heffingen. Wij menen dat het onderscheid tussen beide heffingen ook in de inhoudingssfeer tot zijn recht komt doordat op de jaaropgaaf een rekenregel voor het vaststellen van het premiedeel op jaarbasis zal worden vermeld. Voorts zal in het voorlichtingsmateriaal bij de loonbelastingverklaring nadrukkelijk met behulp van voorbeelden worden uiteengezet welk deel betrekking heeft op de volksverzekeringen. Ook in de specifieke voorlichting in verband met de invoering van de wetsvoorstellen zal hieraan aandacht worden besteed. Indien een splitsing op de jaaropgaaf zou moeten worden gemaakt zou dit een aanzienlijke verzwaring van de administratieve lasten voor de inhoudingsplichtige inhouden en voor de werknemer alleen maar tot verwarring leiden, met name in de gevallen waarin de werknemer loon uit meer dan één dienstbetrekking geniet en dus meer dan één jaaropgaaf ontvangt. Als in die situatie met het gezamenlijke loon het traject van de eerste tariefschijf wordt overschreden zou een door de inhoudingsplichtige op de jaaropgaaf (dus per dienstbetrekking) uitgevoerde rekenkundige splitsing van het ingehouden bedrag de werknemer een verkeerd beeld geven. Enerzijds zou een hoger bedrag aan premie en anderzijds een lager bedrag aan belasting tevoorschijn komen dan uiteindelijk verschuldigd is. Zoals in de memorie van toelichting bij Oort-I tot uitdrukking is gebracht, kan de splitsing van het op de jaaropgaaf vermelde totale bedrag aan ingehouden loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen slechts informatief zijn voor de werknemer die geen aanslag inkomstenbelasting krijgt. Voor de werknemer die wel een aanslag krijgt is door de inrichting van het aanslagbiljet – waarop de bedragen van de verschuldigde belasting en premie voor de volksverzekeringen afzonderlijk zullen worden vermeld – de herkenbaarheid van de verschillende heffingen verzekerd. Voor hen is niet van belang hoe het als voorheffing te verrekenen totale bedrag aan ingehouden loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen is samengesteld.

De werknemers die geen aanslag krijgen en geïnteresseerd zijn in de samenstelling van het ingehouden bedrag zullen gebruik moeten maken van de op de jaaropgaaf te vermelden rekenregel om het belastingdeel en het premiedeel van het ingehouden bedrag te kunnen vaststellen. De voorlichting over het hanteren van de rekenregel zal zich op deze doelgroep richten. Indien een belanghebbende ondanks die voorlichting moeite mocht hebben de splitsing tot stand te brengen zal desgevraagd de belastingdienst de helpende hand bieden. Voorts zullen, naar wij aannemen, ook de loonadministraties desgevraagd voor geïnteresseerde werknemers de op hun jaaropgaaf voorkomende rekenregel willen toepassen om de splitsing cijfermatig in beeld te brengen. Om de eerder

uiteengezette redenen staan wij echter afwijzend tegenover de gedachte om van de inhoudingsplichtigen te eisen dat zij op alle jaarpogaven een rekenkundige splitsing van het ingehouden bedrag vermelden.

Door de gecombineerde heffing van belasting en premies volksverzekeringen behoeft er naar onze mening geen probleem te ontstaan met betrekking tot de competente organen voor de premievaststelling, zoals de leden van de C.D.A.-fractie vrezen. De bepalingen hieromtrent ondergaan dan ook geen wijziging. De wettelijke procedure tot vaststelling van de premie, zoals die ook na invoering van de onderhavige wetsvoorstellen zal blijven gelden, is weergegeven in de nota naar aanleiding van het eindverslag aan de Tweede Kamer bij wetsvoorstel 20 595 (Kamerstukken II, 1988–1989, 20 595, nr. 13, blz. 27).

De leden van de fractie van de P.v.d.A. vragen hoe en waar de totale bedragen van de tariefverlaging (f 1435 + f 5300 = f 6735) en van de beperking van aftrekposten (f 1335 + f 1330 = f 2665) uit tabel 4.1 van de memorie van toelichting bij Oort-II kunnen worden teruggevonden in tabel 1 uit de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer.

Naar aanleiding hiervan merken wij op dat tabel 1 uit de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer en tabel 4.1 uit de memorie van toelichting bij Oort-II met verschillende oogmerken zijn opgesteld. Tabel 4.1 beoogt aan te geven wat de gevolgen voor de uiteenlopende inkomensgroepen zijn van de voorstellen-Oort en van de verzwarende maatregelen die dienen ter financiering van de tariefverlaging in Oort, ook als die financieringsvoorstellen geen onderdeel vormen van de voorstellen-Oort zelf. Tabel 1 daarentegen geeft de budgettaire gevolgen en beperkt zich daarbij tot de voorstellen-Oort. Door de uiteenlopende invalshoeken zijn de genoemde tabellen verschillend gegroepeerd, en zijn zij niet zonder meer te vergelijken. Met behulp van de nadere specificatie uit de bijlagen 2 en 3 van de memorie van toelichting bij Oort-II kan echter worden aangegeven wat de verschillen tussen de genoemde tabellen zijn.

Voor de tariefverlaging in het kader van Oort-I en II is in tabel 4.1 in totaal 6735 mln opgenomen; in tabel 1 6475 mln. Het verschil van 260 mln kan als volgt worden verklaard.

De aansluiting tussen beide bedragen is, uitgaande van de cijfers in tabel 1 uit de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer, als volgt:

Tariefverlaging loon- en inkomstenbelasting (Oort-I + II)	6475 mln
Hogere bruto uitkeringen Algemene Bijstandswet	200 mln
Regeling voor kinderopvang	125 mln
Vervanging fiscale aftrekregelingen door directe uitgaven	10 mln
	<hr/>
Tekort Oort-operatie	6810 mln
Afrondingsverschil	70 mln
	5 mln
Tabel 4.1 memorie van toelichting	6735 mln

Zoals blijkt uit deze opstelling zijn in hetgeen in de verdelingstabel 4.1 van de memorie van toelichting korthedshalve is aangeduid als «tarief» de effecten begrepen van de tariefverlaging, inclusief de daarmee verband houdende verhoging van rijksuitgaven. Het verschil tussen beide tabellen bedraagt dan 75 mln, hetgeen is terug te voeren op het tekort dat uit de Oort-operatie voortvloeit (zie paragraaf 6.2 van de memorie van toelichting) en een gering afrondingsverschil.

Voor de beperking van de aftrekposten in het kader van Oort-I is in tabel 4.1 een bedrag van 1335 mln opgenomen; in tabel 1 een bedrag van 1190 mln. Uit voetnoot 2 van bijlage 2 bij de memorie van toelichting bij Oort-II blijkt waarin het verschil van 145 mln schuilt. In tabel 4.1 is uitgegaan van de beperking van aftrekposten vóór de veran-

deringen die daarin zijn aangebracht als gevolg van de zogenaemde Stichtingsvariant. Die veranderingen, heffing over een kleiner deel van de vakantiebbonen en reiskostenvergoedingen, werden toegerekend aan Oort-II. In tabel 1 is daarentegen, conform bijlage 3 bij de memorie van toelichting bij Oort-II, uitgegaan van de beperking van aftrekposten in het kader van Oort-I na de veranderingen als gevolg van de Stichtingsvariant.

Voor de beperking van de aftrekposten in Oort-II is in tabel 4.1 een bedrag opgenomen van 1330 mln. Uit de specificatie in bijlage 2 bij de memorie van toelichting bij Oort-II blijkt dat dit bedrag betrekking heeft op alle fiscale verzwaren in de sfeer van de LB/IB die dienen ter financiering van de tariefverlaging in Oort-II. Omdat een deel van die verzwaren geen deel uitmaakt van de voorstellen-Oort zelf, is het genoemde bedrag niet als zodanig te vinden in tabel 1. De laatstgenoemde tabel heeft, zoals gezegd, immers uitsluitend betrekking op de voorstellen-Oort. De verzwaren die geen deel uitmaken van de voorstellen-Oort zijn in de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer opgenomen in tabel 2. Verder is in tabel 1 de beperking van de gemengde kosten in de winstfeer voor het totale bedrag opgenomen, omdat deze deel uitmaakt van Oort-III, terwijl in tabel 4.1 daarvan slechts dat deel is opgenomen dat inkomensgevolgen heeft voor particulieren.

Het bedrag van 1330 mln voor de beperking van aftrekposten Oort-II uit tabel 4.1, vermeerderd met de 145 mln die in die tabel is toegerekend aan Oort-I, kan als volgt worden teruggevonden in de tabellen 1 en 2 uit de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer:

Tabel 1

Beperking aftrek gemengde kosten winst (van het totale bedrag van 600 mln alleen het deel dat inkomensgevolgen heeft voor IB-plichtigen)	300
--	-----

Tabel 2

Beperking aftrek gemengde kosten niet-winst	375
Brede herwaardering (van het totale bedrag van 750 mln alleen het deel dat betrekking heeft op de produkten)	375
Bestrijding mantelconstructies	175
Verhoging huurwaardeforfait	250
	1475

De leden van de fractie van de P.v.d.A. hebben gevraagd om een getallenvoorbeeld ter verduidelijking van de passage in de memorie van antwoord waarin wordt gesteld dat het effect dat voor de hogere inkomensgroepen rechtstreeks zou voortvloeien uit de verlaging van het tarief van de eerste schijf meer dan teruggenomen is door de overige onderdelen van de voorstellen. De bedoelde uitspraak is gebaseerd op de becijferingen die ten grondslag liggen aan tabel 4.1 van de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Oort-II. Deze tabel geeft per inkomensgroep de verdelingseffecten weer van de Oort-operatie. Uit de tabel blijkt dat de belastingplichtigen in de hoogste schijf van 60% er als groep door het geheel van de voorstellen circa 180 mln op vooruitgaan.

Het aandeel van de inkomens in de hoogste schijf in de verlaging van het tarief van de eerste schijf bedraagt circa 200 mln. Dit is meer dan uiteindelijk voor deze inkomensgroep resulteert als gevolg van het totale pakket met inbegrip van de aanscherping van aftrekposten.

De vraag van de leden van de fractie van de P.v.d.A. of ziektekosten die voortvloeien uit het niet te verzekeren zijn of het onvoldoende verzekerd zijn aftrekbaar blijven als buitengewone lasten, beantwoorden wij bevestigend op basis van het thans voorliggende gewijzigde wetsvoorstel. De beperkingen in de sfeer van de buitengewone lasten ter zake van ziektekosten en dergelijke hebben namelijk vooralsnog geen

betrekking op de aard van de in aftrek te brengen ziektekosten, maar zien hoofdzakelijk op een verhoging van de drempel en de afschaffing van de vermenigvuldigingsfactoren. Daarbij is de drempel, als gevolg van de amendementen op stuk nr. 23, vastgesteld op 12,2% van het onzuivere inkomen met een minimum van f 2400 en een maximum van f 10 000. Tijdens de behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer der Staten-Generaal is uitgebreid aandacht besteed aan de samenhang tussen de buitengewone-lastenregeling en de zogenaamde Dekker-voorstellen. In de brief van de Minister van Financiën van 13 januari 1989 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (kamerstukken II, 1988-1989, 20 595, nr. 16) is op deze samenhang ingegaan. Gelet op de onzekerheden in de verdere ontwikkeling van de Dekker-operatie is het thans nog te vroeg om in te gaan op de invulling van de buitengewone-lastenregeling voor 1990. Dit geldt a fortiori voor Dekker-voorstellen na 1990.

Dividendbelasting

Bij brief van 28 maart jongstleden hebben wij onze toezegging gestand gedaan te rapporteren over de gevolgen van het voorliggende tweede lid van artikel 3 van de Wet op de dividendbelasting 1965 (het tweede lid is ingevoegd als gevolg van amendement 20 595, nr. 48). Wij menen met de in die brief aangekondigde aanpak de naar voren gebrachte bezwaren te hebben weggenomen. Het concept van een resolutie waarin deze aanpak zal worden bekend gemaakt, voegen wij als bijlage bij deze memorie.

De leden van de D66-fractie, die met citaten hun stelling in het voorlopig verslag pogen te ondersteunen dat de regering haar positie als medewetgever zou gebruiken om het risico dat zij als procespartij loopt, te elimineren, wekken met deze citaten naar ons oordeel andermaal een onjuiste indruk. Van hun gevolgtrekkingen is wellicht de enige juiste dat «men» met het amendement dat risico wilde elimineren. Dit is een andere gevolgtrekking dan dat de regering in haar positie als medewetgever het risico dat zij als procespartij liep wilde elimineren. Uit de citaten en hetgeen overigens in de door deze leden genoemde UCV ter zake door ons naar voren is gebracht valt niets anders op te maken dan dat wij objectief geschetst hebben welke de gevolgen zouden zijn van het amendement na aanvaarding daarvan. Geenszins kan daaruit worden afgeleid dat wij de indiening van het amendement onderschrijven. Wij hebben het amendement niet overgenomen doch, er zij nog maar eens aan herinnerd, het oordeel over het amendement expliciet overgelaten aan de Tweede Kamer. Gelet op het vorenstaande zouden wij het dan ook ten eerste op prijs stellen indien de leden van de D66-fractie alsnog hun in het voorlopig verslag geuite beschuldiging wilden terugnemen.

Wetsvoorstel 20 625

Tot onze spijt hebben de leden van de fractie van de V.V.D. nog geen reactie ontvangen op hun opmerking dat de ruime interpretatie van het woord «financiering» en de betekenis in dezen van het intitulé van wetsvoorstel 20 625 de deur openzet voor financiering met behulp van rijksbijdragen.

Naar onze mening heeft de betekenis op zich die wij aan het woord «financiering» hebben gegeven, niet tot gevolg dat financiering door middel van rijksbijdragen gemakkelijker wordt. Een uitdrukkelijke beslissing daartoe staat evenmin onder invloed van het huidige intitulé van het wetsvoorstel.

Zowel tijdens de schriftelijke als mondelinge behandeling van het onderhavige wetsvoorstel in de Tweede Kamer heeft het kabinet te

kennen gegeven dat het niet voelt voor een wettelijk vastgelegde, periodieke en geïndexeerde bijdrage in de financiering van de volksverzekeringen uit de rijksmiddelen. Wij willen niet uitsluiten dat bij gelegenheid een rijksbijdrage plaatsvindt, maar dan uitsluitend incidenteel; een dergelijke bijdrage kan dan via de begrotingswet van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid worden gerealiseerd.

De leden van de V.V.D.-fractie vragen een nadere onderbouwing van de opmerkingen in de memorie van antwoord inzake het wetsvoorstel financiering volksverzekeringen, die betrekking hebben op het vraagstuk van alternatieve heffingsgrondslagen voor de sociale verzekeringen.

Ter nadere verduidelijking kan het volgende worden opgemerkt. De voorstellen op basis van het rapport van de commissie-Oort beogen een vereenvoudiging aan te brengen in de systematiek van de premie- en belastingheffing. Deze vereenvoudigingen hebben tot gevolg dat de solidariteitsverhoudingen in de volksverzekeringen zullen veranderen. In de memorie van antwoord is in dit verband betoogd dat de discussie over alternatieve heffingsgrondslagen voor de sociale verzekeringen vanuit een andere invalshoek wordt gevoerd. In die discussie zijn immers alternatieven naar voren gebracht met als oogmerk de werkgelegenheid in ons land te bevorderen. In de toegezegde notitie over deze problemen zal om deze reden dan ook met name worden ingegaan op de eventuele werkgelegenheidseffecten, die door een alternatieve heffingsgrondslag voor de sociale verzekeringen zouden kunnen optreden.

Overigens zijn wij met de leden van de V.V.D.-fractie van mening dat de ideeën omtrent alternatieve heffingsgrondslagen mede op de gevolgen voor de sociale zekerheid moeten worden beoordeeld. Hierbij komt vanzelfsprekend tevens aan de orde in hoeverre hierdoor de solidariteits- en verzekeringsgedachte, die aan de huidige regelingen ten grondslag ligt, zou worden beïnvloed. Hoewel dit aspect – zoals gezegd – niet de primaire invalshoek van de toegezegde notitie betreft, moeten de opmerkingen in de memorie van antwoord dan ook niet zo worden opgevat dat een en ander niet aan de orde zou (kunnen) komen.

Wij zeggen deze leden dank voor hun nadere toelichting op een eerder door hen gestelde vraag over de invloed van de fondsbesturen op een onderdeel van een fiscale wet, welke voorbehouden zou moeten zijn aan de wetgever. Wij willen gaarne ook op deze plaats uiteenzetten dat deze invloed er niet is. De grondslag voor de premieheffing en dus ook het inkomenstraject waarover premie wordt geheven, namelijk het inkomen gelegen tussen f 4500 (de belastingvrije som) en f 46 000 (einde eerste schijf), derhalve over maximaal f 41 500, liggen wettelijk vast.

Premieheffing over het inkomen dat het bedrag van f 46 000 te boven gaat – dus premieheffing over de tweede en derde schijf – is niet mogelijk. Ook de belastingcomponent van het tarief over de eerste schijf (7%) staat vast en kan door de fondsbesturen niet worden gewijzigd. Als enige variabele factor resteert de premiecomponent van het tarief van de eerste schijf, bestaande uit de som van de premiepercentages voor de volksverzekeringen, die in de regel door de fondsbesturen worden vastgesteld. Indien voor de financiering van de volksverzekeringen (bij een gegeven door de wetgever bepaalde lengte van de eerste schijf) hogere premie-opbrengsten benodigd zijn, vertaalt zich dat in hogere premiepercentages en dus in een hogere premiecomponent van het tarief van de eerste schijf. Overigens bestaat de ministeriële bevoegdheid om goedkeuring aan de door de fondsbesturen vastgestelde premies te onthouden en om tot een afwijkende premievaststelling te komen.

Uit het voorgaande moge duidelijk zijn dat beslissingen betreffende het inkomenstraject, waarover de gecombineerde heffing van belasting en premies dient plaats te vinden, voorbehouden blijven aan de wetgever. Die beslissingen hebben – maar dus in omgekeerde richting – wel automatisch invloed op de hoogte van de premiepercentages. Overigens

zal bij een gelijkblijvend inkomenstraject een wijziging van de premiepercentages leiden tot een verandering van het besteedbaar inkomen en dus van de koopkracht. Dergelijke effecten kunnen uiteraard onderwerp van bespreking zijn in het kader van het sociaal-economisch beleid van het kabinet. Dit zal zeker het geval zijn in het door deze leden genoemde theoretische geval waarin het gecombineerde tarief van de eerste schijf het belastingtarief van de tweede schijf benadert.

Wetsvoorstel 20 657

De leden van de V.V.D.-fractie vragen in het kader van het wetsvoorstel overhevelingstoeslag opslagpremies of wij ons hebben gerealiseerd dat de bepalingen in de artikelen 37 en 47 van het wetsvoorstel aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremies (wetsvoorstel 20 855) met name voor aansprakelijkheidsverzekeraars een lastenverzwaring betekent. Het antwoord hierop is bevestigend. Ter toelichting hierop wordt het volgende opgemerkt.

In genoemde artikelen is bepaald dat de overhevelingstoeslag deel uitmaakt van de door de bedrijfsverenigingen te verhalen ZW- en WAO-uitkeringen op degene die de arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt. In de huidige situatie kunnen premies AAW en AWBZ niet worden verhaald omdat deze geen deel uitmaken van het aan de uitkeringsgerechtigde te verstrekken bruto uitkering. Aangezien in de nieuwe situatie de overhevelingstoeslag een bedrag is waar de uitkeringsgerechtigde aanspraak op heeft, is er geen reden deze overhevelingstoeslag van het te verhalen bedrag uit te zonderen. Wij hebben ons daarbij gerealiseerd dat er sprake kan zijn van enige lastenverzwaring voor verzekeraars die dergelijke aansprakelijkheidsrisico's verzekeren. Daarbij moet worden bedacht dat de plicht tot betaling van een overhevelingstoeslag het gevolg is van het veroorzaken van de arbeidsongeschiktheid en derhalve tot de aansprakelijkheid behoort van degene die deze ongeschiktheid heeft veroorzaakt.

Wetsvoorstellen 20 873 en 20 874

Buitenlandse belastingplichtigen

De leden van de C.D.A.-fractie vragen of een in het buitenland woonachtige gewezen overheidsdienaar, die als enig inkomen zijn overheidspensioen heeft, in de eerste schijf aan het 7%- of het 25%-belastingtarief is onderworpen. Zowel in verdragssituaties als in niet-verdragssituaties wordt een overheidspensioen, genoten door een niet-inwoner, in Nederland in de heffing betrokken. Nu in dit geval het inkomen geheel of nagenoeg geheel uit binnenlands inkomen bestaat, is in de eerste schijf het 7%-tarief van toepassing (artikel 53a, eerste lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964). Ook indien de gepensioneerde naast zijn overheidspensioen een AOW-uitkering geniet – hetgeen vrijwel steeds het geval zal zijn – blijft het 7%-tarief van toepassing. Indien namelijk in een dergelijke situatie het inkomen niet geheel uit binnenlands inkomen bestaat, wat het geval zal zijn indien de AOW-uitkering in het buitenland belastbaar is, blijft de gepensioneerde in Nederland premieplichtig voor de AAW en AWBZ zodat hij op grond van artikel 53a, derde lid, onder het 7%-tarief valt, derhalve 18,3% inclusief premie.

De conclusie van deze leden dat een inwoner van een verdragsland die winst uit onderneming behaalt met behulp van een in Nederland gelegen vaste inrichting, alhier in de eerste schijf belastbaar is tegen het 7%-tarief, is juist. Hierbij zij aangetekend dat indien een in een andere EG-lidstaat woonachtige buitenlander alleen in Nederland een onder-

neming drijft, deze ondernemer in Nederlander is verzekerd voor de volksverzekeringen en daardoor premieplichtig is voor de AOW, AWW, AAW en AWBZ. In die situatie is hij evenals de hiervoor genoemde gepensioneerde overheidsdienaar in de eerste schijf steeds onderworpen aan het 7%-tarief. Drijft deze ondernemer ook in zijn woonstaat een *onderneming* dan is hij verzekerd en premieplichtig in zijn woonland. In dat geval is hij veelal op grond van de non-discriminatiebepaling in de belastingverdragen onderworpen aan het 7%-tarief. In dergelijke situaties kan naar onze mening niet worden gesproken van een buitenlandlek.

Positie ondernemer versus werknemer

Naar aanleiding van de opmerking in de memorie van antwoord bij wetsvoorstel 20 874 aan de Eerste Kamer (blz. 11 van de getypte versie) dat het onwenselijk wordt geacht als van het fiscale regime een al te sterke druk zou uitgaan op de vorm waarin men zijn bezigheden uitoefent, vragen de leden van de V.V.D.-fractie welke maatregelen genomen zouden kunnen worden tegen een eventuele, in de vakliteratuur gesignaleerde, vlucht in de BV-vorm.

Met het nieuwe artikel 8b van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 wordt beoogd de *ondernemer-natuurlijk persoon voor zijn eigen kosten* in een positie te brengen die vergelijkbaar is met degene die in loondienst werkzaam is. Weliswaar zal de beperking van aftrekposten enige invloed hebben op de rechtsvorm waarin activiteiten worden verricht, doch wij achten die effecten marginaal in vergelijking met de andere keuzen die daaraan ten grondslag liggen. Wij zien dan ook geen aanleiding op dit punt maatregelen te treffen. Wij willen er in dit verband nog op wijzen dat voor het antwoord op de vraag welke rechtsvorm uiteindelijk fiscaal het voordeligst is, niet alleen de belastingheffing bij de BV van belang is, maar ook die bij de directeur-grootaandeelhouder. In het laatste geval spelen bij voorbeeld de fiscale gevolgen van kostenvergoedingen een rol.

II. ARTIKELEN

Begrip aftrekbare kosten

De leden van de fracties van het C.D.A. en de V.V.D. stellen vragen omtrent de verhouding tussen de nieuwe artikelen 35 en 36 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964. De leden van eerstgenoemde fractie uiten in de eerste plaats opnieuw hun twijfel over de beperkingen via de enumeratiemethode. Dienaangaande merken wij het volgende op.

Bij de vormgeving van de beperking van de aftrekbaarheid van de gemengde kosten moest een keuze worden gemaakt tussen het hanteren van een abstracte formulering van het begrip aftrekbare kosten (en van een daarmee in het kader van de gemengde kosten overeenkomend begrip voor de winstsfeer) en het ontwerpen van lijsten met concrete qua aftrekbaarheid te beperken posten. Bij de overwegingen die leidden tot de keuze voor de laatstgenoemde methode is doorslaggevend geweest de wens van stond af aan zoveel mogelijk duidelijkheid te scheppen voor de praktijk, dat wil zeggen voor werknemers, genietters van andere inkomsten uit arbeid, inhoudingsplichtigen, ondernemers, aanslagregulende ambtenaren en voor de rechterlijke macht. Uiteraard voorkomt een opsomming van posten als in het wetsvoorstel niet alle mogelijke geschillen. Zo kan zich – hoewel dat meestal duidelijk zal zijn – de vraag blijven voordoen of een bepaalde uitgaaf onder een genoemde post valt of niet. Een dergelijke vraag zal naar ons oordeel echter eenvoudiger zijn te beantwoorden dan vragen die ter zake van dezelfde uitgaaf zouden worden opgeroepen door in eerdere fasen gesuggereerde abstracte

criteria als «noodzakelijk voor de verwerving» of «uitsluitend in verband met». Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat ook indien zou worden volstaan met een abstract criterium – hetgeen wij niet voorstaan – procedures zouden ontstaan over de in het wetsvoorstel opgenomen soms fel bekritiseerde posten. Met andere woorden, met enkel een abstract criterium worden procedures over akcentassen niet voorkomen. In het wetsvoorstel kan de vraag rijzen of een bepaalde reis als studiereis is aan te merken; bij een abstract criterium zou de vraag moeten worden beantwoord of een dergelijke reis noodzakelijk is, uitsluitend met het oog op de verwerving van de inkomsten wordt gemaakt, enzovoort. Het is daarom naar ons oordeel evident dat de eenheid van uitvoering met de in het wetsvoorstel opgenomen methode beter is te waarborgen dan met enkel een abstract criterium.

Deze leden vragen vervolgens een nadere onderbouwing van de stelling dat de opsomming in artikel 36 als een forfaitaire invulling kan worden beschouwd van de algemene regel in artikel 35. In de eerste plaats zij hierop geantwoord dat die stelling, zo geformuleerd, te ongenueanceerd is. De in artikel 36 opgenomen lijsten zien immers alleen maar op de daarin expliciet opgenomen posten; andere posten vallen rechtstreeks onder de werking van artikel 35. De wettelijke onderbouwing hiervan is te vinden in de slotzin van artikel 35, eerste lid, waarin is vastgelegd dat bij de toepassing van het begrip aftrekbare kosten de in de artikelen 36 en 37 opgenomen normeringen en beperkingen in acht moeten worden genomen. Deze bepaling houdt meer in dan het eenvoudige feit dat de artikelen 36 en 37 van toepassing zijn – zo geïnterpreteerd zou de bepaling overbodig zijn – en heeft naar ons oordeel voor de in artikel 36 opgenomen posten de betekenis toetsing aan de twee nieuwe, in artikel 35 opgenomen criteria, namelijk het omvangs- en het vergelijkingscriterium, overbodig te maken. Wij zijn hierop in de memorie van antwoord uitvoerig ingegaan. De nieuwe systematiek houdt in dat indien bepaalde kosten zich voordoen, deze niet zelfstandig aan de genoemde criteria behoeven te worden getoetst maar dat artikel 36 aangeeft of en, zo ja, in welke mate afrek mogelijk is. Daarbij kan de forfaitering, zoals de slotzin van artikel 35, eerste lid, aangeeft, de vorm hebben van een normering of van een beperking. In het door de leden van de V.V.D.-fractie genoemde voorbeeld van verhuiskosten is sprake van een beperking («overige kosten» van verhuizing zijn aftrekbaar tot ten hoogste 12% van de jaarinkomsten of, als dit minder is, ten hoogste f 12 000). Voor bij voorbeeld regelmatig woon-werkverkeer is in artikel 36, tweede lid, onderdeel a, voorzien in een normering die inhoudt dat, ongeacht de werkelijke kosten, bij een bepaalde reisafstand een bepaald bedrag voor aftrek in aanmerking komt.

Hiermee hebben wij tevens de vraag van laatstgenoemde leden inzake verhuiskosten beantwoord. Uit de voorgestelde wettekst blijkt dat sprake is van een begrenzing en niet van een normering op 12%.

Voedsel, drank, genotmiddelen en kantinevoorzieningen

De leden van de fractie van het C.D.A. stellen een vraag over de reikwijdte van de in artikel 8a, tweede lid, onderdeel a, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 opgenomen beperking van de aftrekbaarheid van kantinevoorzieningen.

Het aanvankelijke voorstel beoogde de kosten en lasten ter zake van voedsel, drank en genotmiddelen, alsmede die ter zake van alle kantinevoorzieningen voor 75% aftrekbaar te maken. Zoals in de discussie in de Tweede Kamer, met name die in de uitgebreide commissievergadering op 24 januari 1989 (Handelingen UCV 1988–1989, nr. 28, blz. 18 en 19), is uiteengezet, bestaat de post kantinevoorzieningen uit de volgende

componenten: gebouwkosten (afschrijving c.q. huur) (30 mln), energiekosten (5 mln), personeelskosten (20 mln) en overige kosten (10 mln). Bij de post «overige kosten» kan onder meer worden gedacht aan de in de memorie van antwoord bij wetsvoorstel 20 874 aan de Eerste Kamer (blz. 7 van de getypte versie) genoemde inventaris, schoonmaakkosten en onderhoudskosten van de in de kantine gebruikte machines.

Bij de derde nota van wijziging (stuk nr. 25) bij genoemd wetsvoorstel is de voorgestelde aftrekbeperking ter zake van de gebouwkosten ongedaan gemaakt. Voor de overige hiervoor genoemde componenten is de aftrekbeperking in stand gebleven. Daarmee ging de derde nota van wijziging minder ver in het ongedaan maken van de voorgestelde aftrekbeperking inzake de kosten en lasten ter zake van kantinevoorzieningen dan was voorzien in het – ingetrokken – amendement-Vermeend c.s. (stuk nr. 23) bij wetsvoorstel 20 874. Dat amendement strekte ertoe de niet volledige aftrekbaarheid van de in genoemd onderdeel a op genomen kostenposten te beperken tot alleen de kosten van voedsel, drank en genotmiddelen. Ook de leden van de C.D.A.-fractie verwijzen naar dat amendement. Zij wijzen daarbij tevens op de discussie in de eerdergenoemde commissievergadering over de reikwijdte van dat amendement in geval de tarieven van voedsel, drank en genotmiddelen kostendekkend zijn.

Uit die discussie (blz. 18) blijkt dat het bij de beperking van de aftrekbaarheid van gemengde kosten gaat om de netto kosten. Aanvaarding van het amendement-Vermeend c.s. zou er derhalve toe hebben geleid dat bij kostendekkende tarieven voor voedsel, drank en genotmiddelen er geen beperking van de aftrekbaarheid zou zijn geweest. Doordat, zoals hiervoor is uiteengezet, naast voedsel, drank en genotmiddelen ook de kantinevoorzieningen – andere dan gebouwkosten – beperkt aftrekbaar zijn, komt de beperking van de aftrekbaarheid wel aan de orde indien bij de vaststelling van de tarieven alleen is rekening gehouden met de kostprijs van voedsel, drank en genotmiddelen.

De leden van de C.D.A.-fractie doen de suggestie om, gelet op de beperking in de aftrekbaarheid van kosten van voedsel, drank en genotmiddelen, het heffen van loonbelasting over door werknemers genoten voeding en dergelijke achterwege te laten. Ook de leden van de fractie van de V.V.D. merken op dat blijkens de memorie van antwoord bij wetsvoorstel 20 874 aan de Eerste Kamer (blz. 7 van de getypte versie) de aftrekbeperking ter zake van kosten en lasten die verband houden met kantinevoorzieningen onder meer ziet op kantinepersoneel, energiekosten, schoonmaakkosten alsmede onderhoudskosten van de in de kantine gebruikte machines. Naar hun mening kan het niet de bedoeling zijn om salariskosten van kantinepersoneel te beperken tot 75% aftrekbaarheid: omdat het salaris reeds in de loonbelastingheffing wordt betrokken, zou een volledige aftrekbaarheid bij de werkgever moeten gelden. Hier lijkt sprake te zijn van een misverstand. Wij maken van de gelegenheid gaarne gebruik de wettelijke systematiek op dit punt uiteen te zetten.

In de nieuwe artikelen 8a en 8b van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 zijn de kostenposten omschreven ter zake waarvan de aftrekbaarheid is uitgesloten of beperkt. De kostenpost «loon» is als zodanig niet in deze artikelen opgenomen en wordt dus niet in aftrekbaarheid beperkt. Alvorens dit te adstrueren wijzen wij erop dat loon wel onderdeel kan zijn van een wel in die artikelen opgenomen post. Bij wijze van voorbeeld kan worden gewezen op het loon van de schipper van het vaartuig voor representatieve doeleinden en op het door de leden van de V.V.D.-fractie aangevoerde geval van de kantinekosten waartoe ook personeelskosten behoren. In dergelijke gevallen gaat het om de looncomponent in de beperkt of niet aftrekbare kostenposten, welke component het regime van de kostenpost als geheel volgt. Zulks blijkt uit

de formulering van de aanhef van het eerste lid van de artikelen 8a en 8b: kosten en lasten die verband houden met. Op deze wijze ontstaat ter zake van bij voorbeeld kantinevoorzieningen gelijkheid met de situatie waarin de kantinevoorziening volledig wordt verzorgd door een catering-bedrijf.

Voor zover echter loon geen deel uitmaakt van een in aftrekbaarheid beperkte post, is van een aftrekbeperking geen sprake. Dit geldt zowel voor loon in geld, loon in natura als voor een uitgaaf die zich in eerste instantie aandient als niet-loonpost maar op grond van een bepaling in of de systematiek van de belastingwet wordt getransformeerd in loon in fiscale zin. In laatstbedoeld geval is als gevolg van de transformatie voor de belastingheffing sprake van loon waaraan geen aftrekbeperking is gesteld. Dit betekent dat aan werknemers verstrekt voedsel voor zover dat bij hen als loon in aanmerking dient te worden genomen en derhalve voor de werkgever in fiscale zin loon vormt, bij deze werkgever niet aan een aftrekbeperking onderhevig is. In de praktijk zal dit erop neerkomen dat een ondernemer periodiek beziet wat zijn kosten van voedsel, drank en genotmiddelen zijn geweest en wat deswege bij zijn werknemers als loon in aanmerking is gekomen. Het saldo is onderhevig aan de onderwerpelijke aftrekbeperking. Voor 75% aftrekbaar zijn derhalve de kosten van voedsel, drank en genotmiddelen verminderd met het bedrag dat als loon is aangemerkt.

Gelet op het vorenstaande is er geen aanleiding artikel 16 van de Uitvoeringsbeschikking loonbelasting 1972 of enige andere bepaling aan te passen.

De leden van de fractie van de V.V.D. leiden uit de memorie van antwoord bij wetsvoorstel 20 874 aan de Eerste Kamer (blz. 8 van de getypte versie) af dat het afsplitsen van de kosten van voedsel en drank van een factuurbedrag achterwege kan blijven indien er sprake is van een situatie waarin:

- a. de bedoelde kosten een te verwaarlozen onderdeel uitmaken van de prijs voor een andere prestatie en
- b. het gebruikelijk is ter zake een all-in prijs te berekenen.

De vraag dienaangaande van deze leden of het de bedoeling is dat aan bovenvermelde eisen cumulatief wordt voldaan, beantwoorden wij bevestigend. Daaraan zij toegevoegd dat deze eisen gelden ongeacht het antwoord op de vraag waar – in Nederland of in het buitenland – de kosten worden gemaakt. Naar onze mening zou het in strijd zijn met de doelstelling van de voorgestelde aftrekbeperking van de gemengde kostenpost voedsel, drank en genotmiddelen indien de aftrekbeperking geen toepassing zou vinden in een situatie waarin in een all-in prijs de kosten van voedsel en drank een niet te verwaarlozen onderdeel van de prijs uitmaken.

Vakliteratuur en dergelijke voor journalisten

De leden van de C.D.A.-fractie refereren aan een brief van de Nederlandse Vereniging van Journalisten (N.V.J.) van 14 maart 1989, gericht aan de Staatssecretaris van Financiën. Ook de leden van de V.V.D.-fractie hebben, zo blijkt uit hun vragen, kennis genomen van deze brief. In deze brief vraagt de N.V.J. aandacht voor de met name voor journalisten van belang zijnde kostensoorten literatuur, tekstverwerkers, beeldapparatuur en geluidsapparatuur. De genoemde leden vragen in het bijzonder ter zake van de post literatuur een soepel standpunt in te nemen.

Wat betreft de post literatuur merken wij op dat in de nieuwe wettelijke opzet uitsluitend de kosten van vakliteratuur aftrekbaar zijn. In de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 20 873 hebben wij vakliteratuur omschreven als literatuur die in een bepaalde beroepsgroep algemeen

wordt erkend als voor die beroepsgroep specifiek van belang zijnde literatuur. Uit deze omschrijving blijkt dat het doel waarvoor de literatuur wordt gebruikt van belang is voor de beoordeling of de literatuur al dan niet als vakliteratuur is aan te merken. Voor journalisten biedt deze omschrijving ons inziens voldoende ruimte om aan te tonen dat dagbladen en weekbladen die zij voor de uitoefening van hun werkzaamheden nodig hebben als vakliteratuur dienen te worden aangemerkt. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat bij de beoordeling van de aftrekbaarheid van deze kosten als aftrekbare kosten ook rekening dient te worden gehouden met het bepaalde in artikel 35, eerste lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964. Vooral het daarin opgenomen vergelijkingscriterium is hierbij van belang. Dit houdt in dat aftrek alleen mogelijk is voor zover de kosten meer bedragen dan hetgeen personen die soortgelijke inkomsten niet genieten doch voor het overige in dezelfde omstandigheden verkeren deswege plegen te maken. Voor journalisten zal dit vergelijkingscriterium naar onze indruk meebrengen dat kosten van de eerste twee dagbladen en van het eerste weekblad niet in aftrek kunnen worden gebracht.

Wat de kosten van tekstverwerkers en dergelijke en van beeldapparatuur betreft zijn wij van mening dat voor deze kosten in de sfeer van de inkomsten uit arbeid een drempel (f 800) niet kan worden gemist. Hierbij achten wij het van belang dat in het algemeen kan worden gesteld dat deze apparatuur in toenemende mate een functie in de privésfeer is gaan vervullen, terwijl dat privégebruik in de praktijk nauwelijks is te toetsen. Om die reden valt er niet aan te ontkomen bij de aangebrachte beperkingen forfaitair te werk te gaan. Als gevolg hiervan zal het zich kunnen voordoen dat er ook beperkingen worden gesteld aan de aftrekbaarheid van kosten die door de betrokkene als puur zakelijk worden ervaren. Overigens zal een werknemer die dergelijke apparatuur nodig heeft voor het vervullen van zijn dienstbetrekking in het algemeen van zijn werkgever een vergoeding krijgen. In de gekozen opzet is die vergoeding onbelast.

Ook met betrekking tot kosten van geluidsapparatuur kan worden gesteld dat deze in de privésfeer een functie vervult. Voor degene die de desbetreffende apparatuur uitsluitend of nagenoeg uitsluitend gebruikt voor het verwerven van zijn inkomsten uit arbeid is de aftrekmogelijkheid in de sfeer van de aftrekbare kosten echter volledig gehandhaafd. Bij dit laatste is ook aan journalisten gedacht. Het ligt in de rede dat het uitsluitend of nagenoeg uitsluitend beroepsgebruik aannemelijk wordt gemaakt door degene die de aftrek claimt. Bij de beoordeling of is voldaan aan de gestelde voorwaarde zal uiteraard mede worden gelet op de aard van de werkzaamheden. Ook voor deze kostenpost zal de werkgever in beginsel bereid zijn een vergoeding te verstrekken indien hij van mening is dat de desbetreffende apparatuur nodig is. Deze vergoedingen zijn in de gekozen opzet eveneens onbelast.

De Minister van Financiën,
H. O. C. R. Ruding

De Staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. de Koning

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
D. J. D. Dees

Concept aanschrijving uitvoering artikel 3, tweede lid van de Wet op de dividendbelasting 1965 juncto artikel 44 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964

Hierbij vraag ik uw aandacht voor het volgende.

In het kader van het wetsvoorstel 20 595 (Oort I) is een nieuw lid in artikel 3 van de Wet op de dividendbelasting 1965 opgenomen.

Dit lid is van toepassing met ingang van (datum uitgifte Stb. Oort II).

Het nieuwe lid verklaart artikel 44 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 van overeenkomstige toepassing voor de Wet op de dividendbelasting 1965.

Bij de behandeling in de Eerste Kamer van het voormelde nieuwe artikellid is onderkend dat in gevallen waarin aandelen van een in het buitenland gevestigde vennootschap als storting op aandelen worden ingebracht in een in Nederland gevestigde vennootschap, in Nederland een dividendbelastingclaim zou kunnen ontstaan ter zake van vóór het moment van inbreng en buiten het bereik van de Nederlandse fiscus tot stand gekomen waarden.

In een brief van 28 maart 1989 aan de Eerste Kamer heb ik uiteengezet dat om ongewenste gevolgen te voorkomen in dergelijke gevallen ter bepaling van het gestorte kapitaal van de in Nederland gevestigde vennootschap een «opstapmethode» zal worden toegepast; de tekst van deze brief is hierna als bijlage opgenomen.

In voorkomende gevallen kunnen belanghebbenden zich rechtstreeks tot de bevoegde inspecteur wenden. Deze zal overeenkomstig het in de brief gestelde handelen, waarbij twee situaties kunnen worden onderscheiden:

1. bij inbreng van een buitenlandse vennootschap in een Nederlandse vennootschap kan belanghebbende zich tot de inspecteur wenden om onder overlegging van het relevante feitenmateriaal tot bepaling te komen van de waarde van de ingebrachte aandelen;

2. bij uitkeringen, als bedoeld in de brief, is het aan belanghebbende aanmerkelijk te maken over welk bedrag heffing van dividendbelasting achterwege blijft.

De Staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning